

У номер

ТРЕТЬОГО ЛЮТОГО завершився прийом документів у Центральну виборчу комісію (ЦВК) для реєстрації кандидатів на чергових президентських виборах. Сама ж реєстрація триватиме до 8 лютого включно. Зокрема, серед зареєстрованих кандидатів 13 народних депутатів та двоє колишніх голів Служби безпеки України. 11 кандидатів йдуть на вибори як самовисуванці, решта - від партій.

На даний момент список кандидатів у президенти виглядає наступним чином:

- Ігор Шевченко (президент благодійної організації «Успішна Україна», самовисування);
- Сергій Каплін (нардеп, суб'єкт висування - «Соціал-демократична партія»);
- Валентин Наливайченко (екс-глава СБУ, суб'єкт висування - «Суспільно-політичний рух Валентина Наливайченка «Справедливість»);
- Віталій Скоцик (екс-голова Аграрної партії, самовисування);
- Андрій Садовий (мер Львова, суб'єкт висування - «Об'єднання «Самопоміч»);
- Євген Мураєв (нардеп, суб'єкт висування - партія «Наші»);
- Анатолій Гриценко (суб'єкт висування - партія «Громадянська позиція»);
- Віталій Купрій (нардеп, самовисування);
- Геннадій Балашов (підприємець, суб'єкт висування - партія «5.10»);
- Ольга Богомолец (нардеп, самовисування);
- Олександр Шевченко (нардеп, суб'єкт висування - партія «УКРОП»);
- Роман Насиров (екс-глава ДФС, самовисування);
- Юрій Бойко (нардеп, самовисування);
- Олег Ляшко (нардеп, суб'єкт висування - «Радикальна партія Олега Ляшка»);
- Аркадій Корнацький (нардеп, самовисування);
- Олександр Вілкул (нардеп, суб'єкт висування - «Опозиційний блок - партія миру і розвитку»);
- Юлія Тимошенко (нардеп, суб'єкт висування - «Всеукраїнське об'єднання «Батьківщина»);
- Дмитро Добродомов (нардеп, суб'єкт висування - «Громадський рух «Народний контроль»);
- Олександр Мороз (пенсіонер, суб'єкт висування - «Соціалістична партія Олександра Мороза»);
- Ілля Ківа (суб'єкт висування - Соціалістична партія України);
- Руслан Кошулинський (суб'єкт висування - Всеукраїнське об'єднання «Свобода»);
- Олександр Данилюк (самовисування);
- Сергій Тарута (нардеп, суб'єкт висування - партія «Основа»);
- Володимир Зеленський (партія «Слуга народу»);
- Інна Богословська (екс-нардеп, самовисування);
- Ігор Смишко (екс-глава СБУ, самовисування);
- Юрій Дерев'яко (нардеп, суб'єкт висування - партія «Воля»);
- Микола Габер (помічник-консультант нардепа, самовисування).
- Роман Безсмертний (голова партії «РУХ+380», самовисування);
- Віктор Бондар (нардеп, голова партії «Відродження»).

Разом з тим, ЦВК відмовила у реєстрації 22 особам, зокрема, лідеру Компартії П. Симоненку. Чинний Президент П. Порошенко, який цього тижня оголосив про свою участь у виборах, документи у ЦВК подав в останній день. До 8 березня ЦВК має затвердити форму, копію і текст виборчого бюлетеня для голосування в день виборів Президента України, а також форми виборчого бюлетеня для повторного голосування. За календарним планом, затвердженням ЦВК, до 25 березня включно кожному виборцю повинні надіслати іменні запрошення для участі у голосуванні.

Детектор брехні - на вибори! Слушні думки

Петро ЛУК'ЯНЕНКО

ВІ ТІЛЬКИ уявляють, як усі поприлипають до екранів телевізорів, коли передвиборчі політичні телешоу проходять під поліграфом. Рейтинги таких телепередач зростають неймовірно, теперішнім і не снилось! Зараз вже всі звикли до тих політичних «собачих перегонів», коли кандидати ледь не б'ються, доказуючи один одному, як їм «болять» проблеми простого народу. Постійно майже одні і ті ж обличчя та й полеміка їх від виборів до виборів мало чим відрізняється. Хто бреше, а хто правду каже – не відразу й розбереш. Особливо людині сільській, не достатньо обізнаній в українській політиці.

Більшість симпатій глядачів, як правило, отримує той, хто кращий актор і майстер слова. А таких у нас в політиці, хоч гроблю гати... Тим паче над образом кожного кандидата працює ціла зграя найманих політтехнологів, допомагають мовники, експерти, навіть екстрасенси. Кожне слово на публіку претенден-

та в народні обранці вивіряється, робляться домашні заготовки для промов на телебаченні. Тобто перед нами постають, як правило, добре підготовлені політичні оратори, що добре володіють мистецтвом говорити-базкати. Вони інтонацію, жести, акценти і міміку, потрібні для того, щоб викликати аплодисменти, вмійть просто віртуозно застосувати. Аякже, бо тому вчилися, над тим працювали. Дарма, що ще зовсім недавно може й протилежно за змістом говорили. Але, то таке... Сподіваються, що в народі пам'ять коротка.

Дізнатися, що ж насправді у них за душею, нам зась. Хто намагається дійсно люду послужити, а хто власні кишені набити, скориставшись посадою, на лобі у них не написано. А з поліграфом одразу ж усім все стане ясно, на долоні: хто є хто. Можливо, оті найвищі рейтинги у деякого з кандидатів уміть привселюдно теплулися з неба на землю. І не треба буде голову ламати народу - за кого голосувати, зайве нервувати і сперечатися. Найбільші пустобре-

хи відпадуть одразу, потім відсіюється й інші лукавці і залишаться лише чесні та порядні кандидати. Кажете, якщо такі знайдуться... Можливо, й мало буде правдивих на перших порах. Таких, як Руслан Кошулинський і Анатолій Гриценко, які щойно заявили про готовність пройти поліграф. Тож потім сто раз подумайте різного роду аферисти і пройдисвіти - чи лізти їм кандидатами в президенти країни? Адаже поліграф одразу виведе на чисту воду і для них може навіть наступити, як та чорна хмара, політична смерть. Бо всьому люду стане відомо, що він чи вона є брехунами, точніше політичними шахраями: наобіцяють, а потім ні за холодною водою не візьмуться задля блага народного. Нащо за таких голосувати?!

Від виборів до виборів наше життя не кращає, то чому ж не скористатися технічним прогресом, а саме застосуванням детектора брехні під час виборчої кампанії? Добре було б, щоб поліграф не тільки ревів гучним звуком на чергову брехню кандидата, а ще й язык йому корчи-

ло, не даючи змоги вводити в оману народ далі. Питання, які цікавлять кожного українця щодо кандидатів у президенти - про наявність офшорів та закордонних рахунків, захованих від декларувannya, про використання службового становища і зв'язки з олігархом мали б задавати всім бажаним у гетьмани, без винятку. Тоді й стане зрозуміло, хто є хто. Бо настобісіло вже українцям обирати «менше зло» між поганим кандидатом і геть нікчемним. А потім цілих п'ять років терпіти не-гаразди, що сплилються на нас «зверху» після чергового театрального дійства під назвою «вибори» чи то президента країни, чи депутатів у парламент. І покарання тому нема, бо ними воно не передбачене.

- Що ж вони, дурні, проти себе закони приймати? - кажуть прості українці.

Але ж колишньому лукавству треба покласти край, бо незабаром на вибори хіба що бюджетників примусово поженуть, а інші не підуть, бо не матимуть віри.

Архімандрит Іов, настоятель Білої церкви, проводить Хресний хід з парафіянами.

Коли ж Біла церква буде українською?

Предстоятель Православної церкви України Епіфаній, урочисто інtronізація якого відбулася третього лютого, ще до цього заявив: **- Російська православна церква буде протистояти. Вона це робила, робить і буде робити. Крім її спроб перекопати інші церкви не визнавати українську, Москва намагається посягти розбрат серед віруючих українців. Зараз ми закликаємо, щоб всі православні жителі в Україні об'єдналися навколо єдиної автокефальної православної церкви. Звичайно, цей процес займе час. І перш за все тому, що ми хочемо, щоб він відбувся мирно і ґрунтувався на любові та взаєморозумінні. Тому ми не ставимо часових рамок. Ми повинні закласти правильні духовні основи. На відміну від тих, хто ворожий до нас, ми зобов'язані забути всі суперечки. Як християни пробачити, відкрити свої обійми і сказати, що відтепер ми готові мирно будувати наше спільне майбутнє. Наше церковне майбутнє.**

Читайте стор. 3

Що головне КАМО ГРЯДЕШИ

Микола ЯСЕНЬ

ЧИ РОДИТИМЕ НАША ЗЕМЛЯ ВЕЛЕТІВ НАЦІЇ І ДУХУ?

Озирнутися як слід ми з вами не встигли, а вже перший місяць нового 2019 року добіг кінця. Все одно, що новорічних та різдвяних свят як не було. Як корова язиком їх злизала. Не знаю, як в кого, а у мене міцно складається враження, наче для усіх нас зараз життя настільки сумне та не радісне, прісне і навіть страждальне, що дуже чекали аж дві дати Різдва Христового та приходу 2019-го, мов ті діти, котрі вірять у Святого Миколая. Сподіваючись таким чином отримати бодай якусь передишку від щоденних негараздів. Хоч трішки, хоч кавтат позитивних емоцій і надій на краще воліли. А тепер ось минуло якись три тижні, а від недавнього свята та його казкових чар й сліди уже прочахли. Вивітрився жадааний настрій, мов його і не було, тануть усі й ті сподівання-надії, які так хотіли ми для себе і бажали рідним та близьким у Новому році. Свято мов та жар-птиця, котра ніби була майже в руках, та вислизнула з них і залетіла кудись далеко. Від нас і України загалом.

Втім, ніхто певно і не обманював себе, розумів, що 2019-й обнадійливим на всі сто відсотків та легким не буде. Якщо Україна навіть не у тулип завведена, а доведена до прірви, то коли тепер зробить ще один крок уперед, на тверду дорогу однак же миттю не

у заголовок винесено афоризм з Біблії, який у перекладі українською запитує, куди ти ідеш, Господи? Але зараз цей крилатий вислів у старослов'янській транскрипції – Камо грядеши, Господи? – використовується винятково у переносному значенні, котрим намагаються спонукати людей замислитися, чи правильно вони живуть, туди чи ні, куди слід, ідуть, справедливі чи оманливі сповідають принципи, благородні чи, навпаки, хибні цілі переслідують? - і так далі. Перекази стверджують, наче коли у стародавньому Римі перебили усіх християн, апостол Петро і зустрів на шляху до нього Христа та й запитав же, куди це він іде? А Ісус Христос відповів, що «оскільки ти зрадив мій народ, залишив без захисту його і можливості на порятунок, йду в Рим на друге розп'яття». А чи в Україні є зараз народ, спроможний пожертвувати собою задля повернення на нашу землю правди та справедливості на благо як суцільних, так і прийдешніх поколінь?

повернеться – навпаки, зафурчить у прірву. Колиш на Дніпропетровщині одна райгазета намагалася співати оду-хвалу голові одного колгоспу, який з передового господарства перейшов у відставочне. У минулому була така традиція чи практика. «До приходу Івана Івановича, - писала газета, - колгосп «Прогрес» підступив до самісінького провалля з кручі вниз, а з його приходом зробив рішучий поступ уперед». Ви зрозуміли? Якщо ти над прірвою і далі робиш крок ніби вперед, то навпаки ж полетиш шкереберть у провалля – іншого не дано. Як на мене, саме в такому становищі і перебуває нині наша Україна. Не просто бездарна, не просто краї і ненажерлива гоп-компанія Петра Порошенка та Володимира Гройсмана ще недавно одну із найбільш можливих і особливо перспективних країн України, як жебрачку, повела попідтигню Європи та усього

світу. Це гоп-компанія злодіїв і недоучок, лихварів, шахраїв, казнокрадів та хабарників-здирників на «бурхливих грошових потоках». Вони мов у лихоманці чи, передаючи кінець світу, подуріли - спішать-товпляться, як ті звірі-хижаки на конаючу падаль-здобич, щоб розтягти останнє, що ще в нас залишилося. Насправді самі сіломіць і нахабно спихають Україну-державу в провалля, готуючи їй та її народу трагічну кінчину.

Отут ми і хочемо своїх читачів-селян запитати, а що останнє ще лишилося остаточно не розкраденим? Звісна річ, що земля. Земля-мати і годувальниця, Іплудюча і щедра, яка, як писав один поет, споконвіків не лише всяку пашницю родила, і й велетнів та геніїв нашого народу. Однак якщо уже нинішній народ України винищується відвертим і неприхованим гено-

цидом української нації, то хто буде перейматися прийдешніми поколіннями?! Навіщо українські діти й онуки, якщо ну ніяк не дає спокою сверблячка пустити усю гепом рідну землю з молотка - і кінці у небутия цілого ще недавно гордого і непокірного народу! І ви згодні, не перечите та не утирається, не чините опору тим, хто не спить, а бачить чорноземи України видним для збуту товаром? Покірною й приречено збирається миритися з нечуванним і небаченим ще в історії планети свавіллям, розбоек і божевільям? Невже сьогодні не ясно усім, що з нинішньою владою необхідно кінчати рішуче? Безжално і до останнього її злодія, інакше вона ж розправиться аналогічним чином з усіма нами. Розправиться, затопче і не озирнеться.

І останнє, що треба сьогодні зрозуміти: саме теперішній 2019-й останній, коли ще можна врешті-решт назавжди припинити нищення України, змінити на користь народу у ній ситуацію. І почати виповзати з прірви та зашморгов і тих посинілих від злості кліщів, якими душать нас потвори, перевертні і вороги, зрадники народу.

Продовження - стор. 4, 5

Григорій ДАВИДЕНКО

«ЗАПЛАНОВАНЕ
БОЖЕВІЛЛЯ»

Не встигла громадськість відповідні звернення направити до Києва, як намалювалася нова, не менш згубна загроза для Орелі. Регіональний офіс водних ресурсів у Дніпропетровській області (колишній облводгосп) опублікував 26 січня «Повідомлення про плановану діяльність, яка підлягає оцінці впливу на довкілля». Характеризується вона несподіваним проектом «Відновлення гідрологічного режиму та санітарного стану староріччя р. Оріль на території Царичанського та Петриківського районів Дніпропетровської області – капітальний ремонт». Дивною є сама назва – як можна «ремонтувати» те, що людина не створювала? А старим руслом звуть сімнадцятикілометровий відрізок Орелі від Катеринівки до околиць Шульківки, яким вона текла до будівництва Кам'яньського водосховища, роботи ж заплановані на сучасному руслі. Та на цьому дивно лише починається. На 14 різних ділянках річки від Царичанки до Сорочиного майже всуціль заплановані, мов під копірку писані, будімо вкрай необхідні «ремонтні операції», зокрема:

- на ділянці № 2 (сміт Царичанка) планується виконання робіт з розчищення русла р. Оріль протяжністю 1, 82 км, улаштування трьох штучних перекатів (з вийнятого ґрунту) з кріпленням геотубами;

- на ділянці № 5 (с. Єгорине) планується виконання робіт з розчищення русла р. Оріль протяжністю 1, 48 км, улаштування трьох штучних перекатів (з вийнятого ґрунту) з кріпленням геотубами;

- на ділянці № 7 (с. Могилів) планується виконання робіт з розчищення русла р. Оріль протяжністю 2, 29 км, улаштування чотирьох штучних перекатів (з вийнятого ґрунту) з кріпленням геотубами.

Такі плани охоплюють усі села від Царичанки униз за течією до Сорочинського району. Неймовірно величезними є загальні потужності проекту:

- Розчищення русла Орелі і старого русла р. Оріль - 16,1 км, із загальним обсягом розробки ґрунтів - 316, 6 тис. м куб., влаштування кам'яної руслової перемишки перекату - 1 шт., влаштування штучних перекатів - 19 шт., загальний об'єм насипу - 88, 5 тис. м куб., з кріпленням геотубами, загальною кількістю - 198 шт., берегоукріплення габіонами у кількості 906 шт., матрацами Рено у кількості 150 шт. протяжністю 300 м, площа

Потужний сніговий сюрприз вранці 24 січня, якими так щедра нинішня зима, не дозволив провести заплановану зустріч представників Служби автодоріг Дніпропетровської області з активістами громадського руху Приорілля на «передовій» об'їзної Н - 31 Дніпро - Царичанка - Кобеляки - Решетилівка. Тож спільний пошук альтернативних, менш шкідливих для довкілля варіантів дороги був проведений наступного дня в кабінеті заступника голови Служби з будівництва Сергія Кочана. Впродовж двох годин тривала скрупульозна робота з кількома топографічними картами. Її необхідність підсилила й інформація з місця планованої траси - житель Протовців Царичанського району Микола Шевченко надав фото країн села, на яких видно, що Оріль тече за 150 метрів від крайніх хат!

Вочевидь, «втулити» чотири смуги швидкісної автотраси загальною шириною 65 метрів там ніде - за законом, ближче 50 метрів до берегів середньої за величиною річки Оріль забороняється будь-яка людська діяльність. Та й до хат мусить бути хоча б 100 метрів. А житель Могилева Володимир Самарський показав детальні знімки маршруту «дороги смерті» біля Могилева, Цибульківки та Китайгорода, внаслідок яких будуть засипані приорільські озера та болота, зруйнована частина заповідного урочища - гора Калитва. До спільної думки - будь-який альтернативний варіант траси буде менш шкідливим і витратним від офіційного - сторони дійшли наприкінці зустрічі. Але констатували, що змінити напрямок основного варіанту може лише Державне агентство автомобільних доріг у Києві, або «Укравтодор».

Подвійна атака на Оріль

Резонанс

ділянки поліпшення умов - 75, 62 га. Розчищення русла планується виконувати екскаваторами з берега та земснарядями на карти наміву для просушки з подальшим плануванням бульдозерами.

Погодьтеся, надто страшна запланована статистика для невеликої в пониззі степової красуні, як величають Оріль поети. Хіба можна на її легкі піщані береги запускати багатотонні екскаватори? Яке «відновлення з покращенням» буде після їхньої роботи? Щоправда, невідомі творці недолугого проекту пропонують громадськості «технічну альтернативу 2»:

- Розчищення русла планується виконувати кранами плавучими на баржі з подальшим вивезенням вийнятого ґрунту на постійне місце складування. Замість штучних перекатів із ґрунту виконати улаштування ФБС блоків та буттового каменю.

Це теж, вибачте, за межами здорового глузду. Бо влітку після завершення нересту, під час якого забороняється будь-яка діяльність, жодна баржа через обміління Орелі в тих місцях не пройде. Першим до редакції «Фермера Придніпров'я» з приводу автотрасного проекту звернувся депутат Царичанської районної ради попереднього скликання Юрій Мосійчук:

- Проект обурює до глибини душі - це буде каскад боліт! Ліву притоку Орелі Прядивку перегородили не 19, як заплановано тут, а 32 рази - вода стала зеленою, кілька разів був замор риби. Дніпро загачений, перетворився на калюжі, вода цвіте, навіть купатися людям заборонено. Влаштувати перекати на Орелі планують з вийнятого ґрунту, а це дрібний річковий пісок - його чим хоч укріпляй,

Оріль повертає увагу у будь-яку пору.

вода знесе! Дивіться, заплановано вийняти з дна річки майже третину мільйонів кубів піску - можливо, за чийсь замовленням? Це ж гігантські кошти! Чому експертиза проекту відбувається не до, а після його розробки? Навіщо топити державні гроші? У нас що - війни немає, соціальних потреб? Переконаний - жителі Царичанського і Петриківського районів висловлять категоричний протест проти цієї авантюри.

Вочевидь, іншого варіанту розвитку подій на Орелі просто не може бути. А ось як пояснює дивні наміри обласних водників колишній директор Державного регіонального проектно-випробувального інституту «Дніпродіпрводгосп» Володимир Гринюк:

- Це не проект відновлення гідрологічного режиму Орелі, а заплановане божевілля. Працює одна команда, крадуть державні гроші. За цим стоять певні чиновники облдержадміністрації, зокрема, департаменту екології та природних ресурсів, Регіонального офісу водних ресурсів Дніпропетровщини, а роботи виконує не спеціалізо-

вана криворізька фірма. Визнаний фахівець нашого інституту, завідувач гідрологічного відділу Віктор Дем'янов кілька разів давав негативні висновки на схожі проекти. Але вони виконані! Тому я торік написав заяву і пішов з посади директора інституту, на якій відпрацював 25 років. Не хочу бути втягнутим в розкрадання народних грошей. Це навіть не корупція - злочин.

ВЕРХОВНА РАДА КОНТРОЛЮЄ ПРОЦЕС

Певно ж, до таких висновків мимоволі схиляють дійсно гігантські масштаби запланованого «відновлення гідрологічного режиму» усіх, хто з ним знайомиться. Вочевидь, слід вже не тільки громадськості вивчати і оцінювати цей та подібні екологічні проекти, а й тим, хто покликаний це робити зі службового обов'язку. А як позитивний підтримує проект народний депутат по 34-му виборчому округу, до якого входять правобережні П'ятихатський, Верхньодніпровський та лівобережний Царичанський райони, Олег Кришин. У соцмережі Фейсбук він повідомив:

«У 2018-му з обласного Фонду охорони навколишнього середовища на розробку проекту «Відновлення гідрологічного та санітарного станів старого русла річки Оріль на території Царичанського та Петриківського районів - капітальний ремонт» виділили 880 тисяч гривень. Наступний крок - проведення експертизи. Екологічні проекти вимагають особливої уваги. Головний принцип - не нашкод. Після експертизи - етап виділення грошей, потім тендер: отримання дозволу на початок робіт. Я тримаю це на контролі».

Тобто 880 тисяч народних гривень вже «пірнуло» в Орелі, загальна вартість проекту - 98 мільйонів гривень. Що отримають внаслідок втілення в життя проекту мешканці Січеславщини - покращення гідрології Орелі чи покращення фінансового стану певних організацій і осіб? І відкрите питання народному депутату О. Кришину - хто поверне до державної скарбниці 880 тисяч гривень, коли оцінка впливу на довкілля, дана громадськостю, буде негативною, а проект - відхилений? Відповідь буде надрукована «Фермером Придніпров'я».

Усі зауваження громадськості до планованої діяльності, обсягу досліджень та рівня деталізації інформації, що підлягає включенню до звіту з оцінки впливу на довкілля, усі бажаючі можуть надсилати до 22 лютого до Міністерства екології та природних ресурсів України: 03035, м. Київ, вулиця Митрополита Василя Липківського, 35, відділ оцінки впливу на довкілля. Або e-mail: m.shimkus@menvr.gov.ua, тел. (044) 206 - 31 - 15. Подвійна атака на Оріль, що входить до 100 природних чудес України, триває.

УКРПОШТА продовжує ФАКТ доставляти пенсії

Чи є затримки з доставкою пенсії в поточному році, коментує керівник Дніпропетровської дирекції ПАТ «Укрпошта» Костянтин Зівенко.

Зважаючи на занепокоєння мешканців області питанням доставки пенсії УКРПОШТОЮ у сільські населені пункти, прокоментував ситуацію, що склалася. Забезпечення своєчасної доставки пенсій є питанням державного значення, тому було прийняте рішення про виділення 500 млн. грн. з державного бюджету УКРПОШТІ на покриття збитків, пов'язаних з послугою доставки пенсій. УКРПОШТА досягла згоди з Пенсійним Фондом. В усіх регіонах України без винятку, всі, які отримували пенсії в УКРПОШТІ, та ті, хто бажає це зробити вперше, без перешкод, будуть їх отримувати. Компанія продовжує виплачувати їх в 2019 році та доставляти, як і раніше, в усі населені пункти країни. Іноді у пенсіонерів виникає питанням: чи можна «перевести» пенсію з банку до УКРПОШТИ, щоб отримувати її за місцем проживання «на руки»? Переведення пенсії або соціальних допомог з банку до УКРПОШТИ займають територіальні управління Пенсійного фонду та органи соціального захисту населення.

Для оформлення виплати і доставки пенсії через УКРПОШТУ громадянину необхідно звернутись до територіального управління того державного органу, в якому вона була оформлена (до управління Пенсійного фонду України або управління праці та соціального захисту населення) за місцем проживання. Там подати заяву про припинення перерахування пенсії на банківський рахунок та отримання пенсії за місцем фактичного проживання. При собі необхідно мати паспорт громадянина України та пенсійне посвідчення (за наявності) або інші документи, на підставі яких здійснюється виплата пенсії/соціальної допомоги (про всяк випадок, можна взяти ксерокопи цих документів) За бажанням, пенсіонер може отримувати пенсію не лише у відділенні поштового зв'язку, а й вдома (через листоношу), що особливо актуально для людей похилого віку.

Коли ж Біла церква буде українською?

Збулося - Православна церква України стає єдиною у своїй державі! Багатолітнє духовне закріпачення православних християн України Московією добігло кінця. Ще в жовтні молодий наступник патріарха Філарета, нещодавно нагородженого званням «Герой України», зауважив: «Рано чи пізно, але народ України матиме свою Помісну православну церкву, як має державу, президента, уряд, військо, гімн, герб, прапор... Це неминуче».

Григорій ДАВИДЕНКО

МІЖ ТИМ число парафій з чужоземним підпорядкуванням у нашій державі ще доволі значне. Московському патріархату підпорядкована і Біла церква в Петриківці. Її доля особливо турбує нашого читача, ветерана праці з Єлизаветівки Петриківського району Анатолія Ошурка. Ось його звернення до «Фермера Придніпров'я»:

- Наприкінці серпня отримав газету з цікавою статтею про Білу церкву. Вразило, що козацька святиня потрапила до московських загребущих рук вже в часи Незалежності України... Там служба йде російською мовою і сьогодні! Жодної української церкви в Петриківському районі ще немає. Багато людей у нас говорять про свою церкву з рідною мовою. Після нападу Росії на Україну ми з дружиною вирішили не ходити до храму, доки там править Москва і шанують їхнього Кирила, що освячував російську зброю. Чимало наших знайомих вчинили так само. У Єлизаветівці священник оформив землю під церквою на московську парафію, таке робиться скрізь. Та є і наш, разом із Києвом, світлий промінь у цьому морозі - архімандрит Іов, він у Петриківці всю душу вкладав у відбудову Білої церкви, зумів поставити поруч із нею прекрасну дерев'яну церкву. Доземний йому уклін за все, зроблене для селища і людей! Я родом з Петриківки, то ж доля Білої церкви мене особливо непокоїть - це історична пам'ятка світового масштабу! Петриківські патріоти разом із архімандритом Іовом ведуть боротьбу за неї в суді, щоб повернути її Україні. Розкажіть, будь ласка, про це. Усіма силами душі з дружиною і знайомими прагнемо, щоб Біла церква й інші пошвидше стали українськими, тоді наші люди всі туди ходитимуть.

Ситуація навколо Білої церкви турбує багатьох жителів Петриківщини та Січеславщини. У Господарському суді Дніпропетровської області завершується розгляд позову Петриківської релігійної громади Московського патріархату до Петриківської селищної ради та Дніпропетровської облдержадміні-

страції про визнання права власності на Церкву Різдва Богородиці та дерев'яну церкву Петра і Павла. Судовий процес є доволі резонансним. На судові засідання 25 січня прибули патріоти України з Петриківки, Підгородного і Дніпра, зазвичай їх налічується кілька десятків. Представники парафії Московського патріархату мають набагато менше представництво в судовій залі. Вони вважають, що обидві церкви мають належати їм. Того дня засідання суду через хворобу судді не відбулося, тож з'ясуємо, чого прагнуть парафіяни Православної церкви України. Про це розповідає архімандрит Іов:

- Ніколи в історії не було дарування Томосу про автокефалію Російській православній церкві. Вони самі, без Вселенського Патріарха, проголосили її, тому в них немає Божої благодаті від материнської церкви. Вони відкололися від Вселенського Патріархату, ходити сьогодні до них - гріх. А поглинання Київської митрополії Московським патріархатом 1686 року порушило цілу низку церковних канонів, це сталося винятково внаслідок тогочасної політичної залежності Києва від Москви. А вже коли Володимир 988-го хрестив Київ, Москви тоді й на світі не було. І тепер на теренах держави Україна, що має оновлену канонічну церкву, не може існувати структур іншої помісної церкви. Це наша земля, наша історія, на ній ми маємо служити Богу рідною мовою! Вірте - всі біди від України відійдуть! У главі XVII вірша XI «Одкровення святого Івана Богослова» Нового Завіту сказано: «І звір, який був, і якого нема, є восьмий, із числа семи, і піде у погибель». Можна здогадатися, хто це, всі люди розуміють, хто є хто. Нам треба відмежуватися від сусіднього царства брехні, наші народи є зовсім різними, у них навіть колядок, народних молитов, немає. У нас діаметрально протилежний погляд на російсько-українську війну на Донбасі. Коли 2015-го мене за проукраїнську позицію звільнили зі служби в Московському патріархаті, люди зібрали 670 підписів на мій захист, але і це не допомогло. Тоді я звернувся до митропо-

лита Української автокефальної церкви Макарія, і він благословив мене на створення парафії в Петриківці.

У суді Дніпра ми доводимо, що Московський патріархат самовільно захопив Білу церкву, раніше там правив священник УАПЦ Василь Герус, стояв освячений хрест. Ми домагаємося визнання незаконним позову про право власності за Московським патріархатом. Біла церква із сусіднім баптистерієм належить не Москві і навіть не Києву, а українській православній громаді Петриківки на віки вічні.

Всередині січня Верховна Рада ухвалила довгоочікуваний закон про спрощен-

ців. Ми повинні поставити заслін на шляху російського шовінізму та вирізати ракову пухлину «руського міра». Його ідеологією кремлівське керівництво нині обгрунтовує своє підле вторгнення в Україну. За красивою обгорткою прихована пропаганда російського великодержавного шовінізму, імперіалізму, нацизму, розбрату та ненависті. Це був перший елемент підготовки до великої війни проти нас, проти громадян України всіх національностей - українців, росіян, кримських татар, болгар, євреїв, румунів та всіх інших. Тих, хто жив у мирі й злагоді на нашій українській землі.

одного - до необхідності номотати чужі кишки на руські танки.

А щоб цього більш ніколи не траплялося, тридцять першого січня набрав чинності згаданий ЗУ «Про внесення змін до деяких законів України щодо підлеглості релігійних організацій та процедури державної реєстрації релігійних організацій зі статусом юридичної особи». Закон передбачає, що рішення про перехід громади, а також про зміни в її статуті приймається на загальних зборах. При цьому це рішення мають підтримати не менше двох третин складу приходу. На Дніпропетровщині парафія Свято-Покровського храму в селі Рубанівське Васильківського району стала першою релігійною громадою УПЦ МП, яка оголосила про перехід до Православної церкви України. Другою доленосне рішення ухвалила парафія села Старолозуватки Синельниківського району. А з Кремля пролунало свіже гарчання «імператора» про «право реагувати для захисту прав людини на свободу віросповідання». Та Предстоятель Православної церкви України Епіфаній, урочиста інтронізація якого відбулася третього лютого, ще до цього заявив:

- Російська православна церква буде протистояти. Вона це робила, робить і буде робити. Крім її спроб переконати інші церкви не визнавати українську, Москва намагається посягти розбрат серед віруючих українців. Зараз ми закликаємо, щоб всі православні жителі в Україні об'єдналися навколо єдиної автокефальної православної церкви. Звичайно, цей процес займе час. І перш за все тому, що ми хочемо, щоб він відбувся мирно і ґрунтувався на любові та взаєморозумінні. Тому ми не ставимо часових рамок. Ми повинні закласти правильні духовні основи. На відміну від тих, хто ворожий до нас, ми зобов'язані забути всі суперечки. Як християни пробачити, відкрити свої обійми і сказати, що відтепер ми готові мирно будувати наше спільне майбутнє. Наше церковне майбутнє.

Час повернення до українського ества для православних християн і Петриківки, і всієї України, настав.

У Вінницькій області понад 30 громад завершили перехід до Православної церкви України, стосовно ще 20 громад триває процес переходу.

Про це «Українській правді» розповів секретар Вінницького єпархіального управління Православної церкви України протодіякон Владислав Демченко.

За словами отця, у неділю до ПЦУ на Вінниччині перейшли ще дві громади УПЦ МП - у селі Пеньківці Літинського району та в селі Журавлівка Тульчинського району.

«Наразі у мене сидять представники ще трьох громад. Загалом на Вінниччині понад 30 громад майже завершили перехід до Православної церкви України, ще 20 у процесі», - сказав він.

ня переходу парафій УПЦ Московського патріархату до Православної церкви України. Вже біля двохсот парафій московського підпорядкування повернулися до єдиної української церкви. У День Соборності України 22 січня Патріарх Філарет, її Духовний Батько, заявив:

- Прийняття закону про перехід до Православної церкви України є одним із способів захисту від російської збройної агресії. Імперська політика «руського міра» обламала свої гнилі зуби об Україну й україн-

Ідеологія «руського міра» в Україні має бути заборонена. Вона принищує лише страждання всім українцям.

Дійсно, це підтверджено трьома з половиною століттями дій «руського міра» на українських теренах, які коштували нашому народу неймовірно дорого. Ще на початку російської агресії проти України, в 2014-му, російський публіцист Олександр Невзоров, учасник російсько-чеченської війни, заявив:

- Так звана руська ідея, як би вона не формувалася на початку, приводить лише до

! Ніщо не наближає людину до богів так, як здійснення добрих справ

Цицерон

Микола ЯСЕНЬ *Продовження. Початок - стор. 1*

НЕВЖЕ «В УКРАЇНІ УЖЕ НІЧОГО НЕ ЗМІНИТИ?»

А саме так стверджують нині численні політики і політологи, всілякі там експерти, аналітики і спостерігачі, котрих розвелось уже, як бездомних собак нерізаных. Гавкають же всюди, де тільки можуть. Одні ніби попереджають та застерігають, інші лаяють, треті вважають, наче навчають уму-розуму. Разом же усі чіпляють народу локшну на вуха. Звідси наш заклик до вас, люди добрі: досить слухати «мудрих», але розпутливих олігархів і партіями та кланами-замовниками «політ-технологів», мета яких – затуркати народ, забити йому так, даруйте, «баки», щоб ми все усї забудилися між трьома носами і мершці погодилися на умови, які ось уже мало не тридцять останніх літ пропонують і нав'язують як єдино рятівні насправді побиотелі українського люду. І як пік та вершина, вироблення безпредметного справді знущання над українським народом – те теперішня уже і несприховано злодійська та злочинна влада. Тим часом ось, приміром, політолог Андрій Головачов пише, наче в Україні дійсно «уже нічого не змінити, тому залишається лише спостерігати». І виходить, що покірно та слухняні чекати, поки оптом і в роздріб усіх нас тут винищать, чи як ще заклик до такої пасивної політики розуміти?

Що ситуація страшніша від страшної, це ясно, як Божий день. Засновник «Київсько-го Фондового центру» Олександр Гончаров, приміром, запитує, чого пересічним українцям, великим і малим та дрібним, всяким бізнесменам і підприємцям чекати у 2019 році, відповідає: «Насамперед варто нагадати, що голова Рахункової палати Валерій Пашкан заявив: «У 2019 доведеться понад сорок відсотків доходів державного бюджету спрямувати на погашення та обслуговування державних боргів, що катастрофічно зменшить можливості здійснювати як соціальні виплати, так і економічні». Ви зрозуміли? Ви, рядові люди, особливо пільгових категорій і пенсіонери, збивайте про соціальні для себе «перевати», бо їх не буде. А підприємці і бізнесмени хай не сподіваються на прийнятні інвестиції від держави та реальні кредити. Якщо при ції нагоді говорити про аграрний комплекс, то марно чекати усім фермерам будь-яких матеріальних заохочень і компенсацій. Бо їх наобіцяти можуть, одначе як не дадуть.

Отож виходить, що «криза» в Україні збережеться, якщо не поглибитись ще дужче. І що, ті терпіти, з нею миритись? Якесь стурхати відповідь, слово честі: за п'ять уже років початку ура Арсеня Яценюка, далі базарком Володимир Гройсмана підірвали і завалили економіку України до безнадійних меж. Вона мчить уже під усім, як автомобіль, якого понаслало в рознос – а ніхто з нинішніх державних горе-мужів не те, що збирається відповідати за цей «базар», а навіть ні на йоту не сумнівається, наче вони незамінні, і квіт. Що відтак знову за них треба голосувати. Себто країної невизначені і погані, повторності у нас немає – ви уявляєте, до якого абсурду й цинізму дожилися наша «незалежна й демократична» Україна? У нас п'яліткові літа я, як і багато інших тоді моїх ровесників, із захопленням читав фантастичні романи і повісті. То забувся назву роману одного маловідомого ніпін англійського письменника, але запам'ятав його сюжет: в одній країні люди почали масово з'їжджати з гледу, втрачати розум, і настав момент, коли ненормальних вибачайте, стало більше, ніж нормальних. Отож ненормальні взяли верх у державі і почали нею правити... Тепер мені чомусь здається, що нафантазоване давнім автором збулося у нашій нинішній Україні. Сумно, пріко й печально, панове!

Всі той же засновник «Київського Фондового центру» Гончаров запитує, з яких же причин ми потрапили у настільки безвідних діру? І відповідає, ніби всім уминою – крадія глобальна фінансова недостатність, а також «і подальше погіршення економічної ситуації з перманентним наростанням державного боргу». Вам пояснити простою мовою, що це значить? Що починаючи з 2014 року в Україні зникла сама економіка. І зараз немає. Немає машинобудування і суднобудування. Вони були, та загинули. Тепер будь-яку техніку чи технології купують б/у в американцях чи й африканцях. А продукцію металургійної галузі та агропромислового комплексу, котрі тільки й приносять в державу валюту, збувають «з дуже низькою доданою вартістю», як висловодяться спеціалісти. Це розуміти треба так, що продаємо металопрокат як сировину і пшеницю або насіння соняшнику так як сировину – і раденькі, що дурненькі, чи як інакше? Розумний елементарно як зметнує, що

видініше з шматків заліза робити і продавати лопати, вила чи граблі або сапи, ніж відважати непереробленими сталь і чавун. Як прибутковіше збувати також і макарони, ніж насипом зерно пшениці. Тому читачів-переддлатників «Фермера Придніпров'я» порадумою і такою новиною: агропромислового комплексу в Україні теж уже немає. Сей комплекс наकाзав довог жити. Зостався лиш аграрний. Сільськогосподарську сировину продаємо горями, вагонами і баржами, а власної переробки її на продукти харчування катма. Так куди далі рухатися? Хоч правильніше буде казати, що відступати фактично далі нам уже нікуди – позаду замість України безлюдна пустеля, котра, однак, довог порожнього, що свідчить мудре народне прислів'я, не буде.

Свого часу відомий американський дипломат, а потім і розвідник-шеф ФБР Аллен Даллес попереджав: «Якщо Бог захоче покарати цілу країну і цілий народ, якщо Бог народодуже таку фатальну країну і такий безвольний народ слабким і підступним, зате хитрим і свавільним лідером, який одбудує свій народ, але добувається, щоб ошукані ним втрачали розум, але слави його». І далі Даллес поцілів, як у яблуко, докинувши, що винний у подібних випадках сам народ, якщо «він демонструє шкловигте безсилля хоч який змінити ситуацію на свою користь». Чи не здається вам, що це сказано неначе про нас? Ще за часів голодування в Національному банку сумнозвісної шахрайки Валерії Гонтарової висте поголовно український народ був банківською системою обкрадений так, що збільши миттю цюнайн менше у п'ять разів. Ясна річ, з тьмісць мовчозної згоди Президента і Прем'єра. Точніше, з корисливої їхньої згоди. Оскільки наші люди пізніше збільшили ще мінімум втричі, а статки Петра Порошенка за п'ять уже років його президентства за різними даними виросли у 12 – 15 разів. Тобто мова йде не про десять, двадцять або тридцять гривень, на які мов в наміську «збільшуються» пенсії тих, плоди тудів чііх і розікрали «спільні нинішнього світу цього», а про мільярди доларів та євро.

Зерніть увагу на елементарно несправедливіше явище, як кількомільйонні премії і навіть зарплати. Комерційний директор «Нафтогазу» Юрій Вітренко і його хвацький шеф Андрій Коболев переказують рідним у США дійсно ж по кілька мільйонів, отриманих за ніби праведні їхні труди, і Кабмін Гройсмана не те, що мовчить, мов води у рота набрав, а навіть підкаже, наче все тут вірно, копмар носа не підточити. Хоч насправді ми маємо справу з безсоромним дали нікуди грабунком, «указо-неним» криміналом, за який треба садити в тюрму. Це як егер у лісі, який покляканий беретти рідкуну дичину, на ділі або сам її вбиває, або комуслє дозволяє вбивати. Значить сам стає злодієм-браконьером, хіба ні? А хто страшніший – етер-браконьер у лісі чи фантастичні «заробітчани» на київських пагорбах влади? Отож! Машпабів не зрівняємо.

Нам, журналістам «Фермера Придніпров'я», приміром, прірко і пріко за сільських поштарів-листонош, котрі нині в одній особі і поштарки, і листонош. Скорочуючи ніби вимушено мережу поштових послуг у сільській місцевості, платять все жалюгідніші копійки бідолашним жінкам. Кажуть, наче не вистачає їх. Не виправдоє сільська пошта себе, і квіт. А щоїній штатні працівники ПАТ «Укрпошта» – 31 чоловік, починаючи з директора та його заступників і так далі, оприлюднили декларації про свої доходи, отримані у минулому році. Так от, усі вони, якщо хочете знати, задекларували більш, ніж мільйонні надходження у свої особисті кишені. Мало того, що за які такі засади й «успіхи»? Одразу ж кожен знайшлися і люди, які підраховали, що зарплати керівників центрального апарату поштарів майже в 490 (!) разів вище, ніж у рядових сільських листонош. Чи може такє бути у нормальної державі? Отож!

КОЛИ ЗЛОПАМ'ЯТСТВО І В ПРИГОДІ, І В НАГОДІ

А тепер і нагадаємо вам шок, який усі ми пережили два з лишком роки тому, коли вперше чиновники усіх рангів, від найвищих до найнижчих, а також теперішня переважно нікічмена нареднея оприлюднили декларації про свої річні доходи. Тривалити ця народ не міг прийти до тями, оскільки буквально кожен задекларував мільйонами американських доларів і наші гривні, причому не лише на банківських рахунках, а і готівкою по схованках та домівках. Плюс кого не візьми, гори коптовностей, дорогого антикаріату, рідкісних раритетів, багаточисельних і ледве не приватні домашні галереї художніх полотен. Звідки такі розкоші, за які труди, а головне – як можуть дозволяти таке собі ніби ж як народні обранці і служі народу, коли в державі людує з усіх боків обсіди заиди, ціни рослусть, як на дріжджах, а тарифи уже душать і зубожіння

спінудо меж, настільки далеких від усіляких прожиткових мінімумів, що залишається дивуватися, як людує вдається же виживати. А коли дивилися та слухаєш Петра Порошенко або Володимира Гройсмана, міністра соціалітики Андрія Реву чи розумну лише на речі медичну мучильсько-просвітительську Юліну Супрун, явно жахається від відкриття, що вони порізно й усї разом також не можуть збанувати, як це народу уже майже до кінця затягують замшорм на шні, а він, живучий, ще одначе брикаться?!

Тільки от що має усіх нас вражати й лаяти: фантастичні надприбутки в деклараціях нікічменних насправді державних не мужів, а державних уродів, складається враження, усі ми з вами якщо й не пробачили людуям у законі та при владі, а неначе як забули. І вони вкотре шнутья, сердешні, у президенти та депутати, і ми готові не те що дозволити їм, що скомпрометувати себе з усіма потухами, балонуватися вдарте, третє, і вг'яте та дес'яте, а й навіть готові знову голосувати за них.

Люди добрі, та скільки ж можна дозволити себе шити у дурні, обертати у найбільш убогих і заділених на європейському континенті, обкрадати до нитки і цурки, обираючи у владувачу та законодавчу владу відвертих злодіїв та корупціонерів? Невже у всіх нас дійсно пам'ять настільки коротка, що приходити час нових виборів, і ми миттєво забуваємо, скільки горя, біди та приниженень і збиткувань зазнали, якщо знову готові віддати перевагу погані й потворам? На таке здатні хіба що самоубійці. І ті, кого доля рідних дітей та онуків геть не хвилює. Невже не зрозуміли і нині, що якщо покірно відаємо свої голоси на користь ненадержливій наразі уже саранчі і на президентських виборах у березні-квітні цього 2019 року, і восени на парламентських також, це означатиме, що добровільно самі опускатимемося на коліна і біля мотил та відбиратимемо майбутнє і державу у своїх нападків? Настає момент істини: або ми є народ, який наділений почуттями власної гідності і знає собі ціну та готовий виходити відстоювати свої інтереси, або ми моголи-моголи, отари безвольних вівців, яких продвожуватимуть заняти з рідної землі, а на рідній заганимуть у кошари. Закликаємо кожного з вас запитати самого себе, як писав колись поет Василь Симоненко – ти знаєш, що ти людина, ти знаєш про це чи ні? Питати для того, щоб коли доведеться іти до урни викидати виборчі бюлетені, нарешті набратися хоробрості і духу та проголосувати по совісті і честі!

А для цього якщо справді забули, чого тільки не натерпілися за останні 4 – 5 років правління теперішньої влади, якомога скорше згадати і ту ж медичну, скажімо, реформу, яка за підрахунками аналітиків і спостерігачів тільки у 2017-2018 роках спроволила на той світ майже не півмільйона українців, котрі при нормальному медичному обслуговуванні помирали б повинні були. Автора цих рядків самого три останні тижні поклали у ліжку звороба. Отож довелось тісно контактувати з лікарями й аптекарями. Знаєте, що дождявся? Що більше 65% населення звертаються сьогодні до медиків лиш в останню мить, уже коли просто нікуди дивитися. А приблизно 45 відсотків в аптеках купляють тільки знеболуючі засоби. Себто також не лікуються, а «вгамовують» свої звороби. Аби не лікувати, а «вгамовують» свої звороби. Аби не лікувати, а «вгамовують» свої звороби. Аби не лікувати, а «вгамовують» свої звороби.

Або як можна забути так звану пенсійну реформу? І особливо ж брехню про те, наче пенсії зростають як за помачом чародійної палички, хоч насправді і «підвищені» практично в чотири рази менш кубувільноспроможні, ніж ті, які люди отримували ще п'ять років тому. І чи не головне, що приховують (або удають, наче не знають) нинішні напії керманійч – сьогодні нас пенсіонерів-клієнтів Пенсійного фонду на 300 з лишком тисяч менше, ніж нараховувалося у 2014-му. Куди ж поділося так багато? Ясно, що «благородунчо» вимерли, бо що діюча зараз влада як в пропаснич під зовнішнім керівництвом Вашингтону і Брюсселю злязася винищувати українців на їх рідній землі – це факт, який уже не спростувати. В Україні чиниться несприховано відвертий геноцид її народу, а нас затуркують, відволікають від страшних реалій кожн завгодуно, аби відібати тільки пам'ять від того, що насправді кожному болять і кожного дістає. У нас наразі уже більше, ніж вдвічі більше помирає, ніж народжується. А це темпи зникаючої, якщо хочете знати, нації.

І те, що наш гарант обіцяв же за лічені дні покінчити з війною на Сході і жити для виборців по-новому, але ні цих обіцянок, ні жодної іншої не виконав. Погляньте, як буває у Європі: хто з обраних народом буквально однієї обіцянки не виконає, миттю вимушений тікати у відставку. А у нас все натурально наперекір обіцяному, одначе знову, сердешні, пнуться як у президенти, так і в депутати. Товляються, відіхаючи один одного плечими, штовхаються, аж верещать і виють, щоб тільки які вибирали, і квіт.

До речі, цинізм сягає неймовірної підступності. Це ж треба придумати, що у березні – тобто тоді, коли і відбудуватиметься перший тур президентських перегонів – «фішко» для Петра Порошенка притогувати обіцянку підвищити бідолашним пенсіонерам на 17 – 20 відсотків пенсії. За прициномом, що дорожа ч лозка до обду. «Гравда, грошей на це підвищення у казни поки що немає», пише на саїтї «Інформатор» економічний аналітик Борис Переломов, - бо надіялися їх накопичити від коштів, які, аж рот роззявили, зябралися

«... Я ПЕРШИМ ВОРОГА СТРИЧАЮ»

Але є ще страшніша загроза рішуче й радикально змінити антинародні і антиукраїнський курс, яким, мов на наліпачі, тянуть усіх нас галумозу «до діної ями» переможечі-самозванці Революції Гідності. Загроза, від якої стає не те що моторошно, бридко й безнадійно, а зникає сенс поставати, шикуватися тісними шеренгами і стояти до кінця за інтереси пересічних, як часто кажуть, українців. Днями на одному з центральних, тобто київському, телеканалі провели опитування глядачів-слухачів чергової телевізійної дискусії. Запитали людей, чи готові вони продати свій голос на президентських виборах? Причому, не уточнюючи, що коли запропонують «хорошу плату» - ні, у будь-якому разі. Навіть коли тикнуть жменю тієї ж гречки або жалюгідну сотенну гривню, на базар з якою уже й не потякайся. То уявіть собі, понад 60 відсотків тих, хто зателефонував у студию телеканалу, заявили, що

КАМО ГРЯДЕШИ

отримати від розмитнення вітчизняними виробниками автомобілів з єврономмером, та вже зараз видно, що якщо зовсім не облізня спіймають, то одначе достотно відібрати у народу кровно ним зароблених грошей дзуські владість». Звідси прогноз Переломова, що вистачить на «підвищені» пенсію у березні і ще, певно, квітні, бо другого туру, судячи з усіого, не уникають. Отож підвіцять нов наживко, на яку має клонуть електорат, а потім шукатимуть пояснення, чому надалі зникне можливість виплачувати вищі пенсії.

І сміємо вас запевнити, знайдуть на це пояснення. Не кіпачуючи своїми діями, а позичаючи їх у Сірка, перш за все, найвирогідніше, спінуть на агентів Кремля, який назвав недавно шанований Петро Олексійович українця, котрий допитувався у нього, коли ж він разом зі своїм кумом-прокурором Юрієм Дуленком збирається нарешті побороти корупцію? Бо справді шинізм за будь-які мірки зашкалює. Сьогодні настільки уже зневажають свій народ, над ним глумляються і знущаються, сміються, якщо ідуть в президенти, обіцяючи... ще двчі у 2019 році підвищити ціну на природний газ, а як наслідок, то також і тарифи на комунальні послуги та ціни на продукти харчування, промислові товари і на ліки та медикаменти. За перерабаченнями «Київського Фондового центру», до кінця 2019 році загально ціни в Україні – як-то кажуть, на крут – зростуть цюнайн менше на 25%. І можна сміливо запевнити, що ось по своєю «обіцянку» нинішні правителі неодмінно влізть в це «новіше» життя.

То народі нації, схаменіся, отямся – за кого збирається голосувати? Ясно, що коли рейтинг діючого Президента всілякі соціологічні компанії та служби, тим чате політологи і політтехнологи підтягують до рівня аж першої гітрки лідерів і навіть прогнозують йому вихід у другий тур, це не просто міфи і легенди сучасних продажних комозимоловачів. Це навмисна «тактика», яка дозволить правлячий кліщі спочатку сіломіць нав'язати виборцям надуману свою перевагу, а потім нахахнімом чинном і сфальсифікувати підсумки виборів. Ми от навмисне опитали рівно сто і своїх знайомих, і зовсім не знайомих нам на вулиці, і жоден – чуєте, жоден не збирається голосувати за Порошенку. Ще й «комептують», що вони ж не «малохолдині». Однак загроза залишається. Шойною лідера партії соціалістів, який наразі в Україні проживає 42 мільйонів 177 тисяч чоловік. Ви вірите в що цифру? Більше двадцяти років не проводять, боляться проводити перепис населення, ще позавора вважали, що понад три мільйони українців вихайли за кордон на постійне місце проживання, не менше ж дев'ять мільйонів на тимчасове поневіряння світами у пошуках заробітків і ліпшої долі – то де ж набралися ті 42 мільйони? За даними не українських навіть джерел, а авторитетних європейських, на даний момент у нас проживає не більше 32-х мільйонів чоловік. Нарешті мешканцям окупованого Криму та невідконтрольних української території Донбасу брати участь у виборах фактично зась – і раптом 42 мільйонів можуть з'явитися у списках виборців! Уявляете «резерви»? Для точної несподіваних «прихильників» нинішньої влади?

готові продати. І себе, і дітей, і онуків. І близьких та рідних. Себто готові проголосувати за того, хто їх голос у них купить. Дешево чи дорого – різниці немає. Якщо згадати Тараса Шевченка, то за прициномом, що «попійтй та товляться, щоб то ближче стати коло самих: може, вдарят або дулю дати благоволять, хоч маленьку, хоч пів-дулі, алї тільки поб самоу пихку»... Жак! Жакітї! Це до чого треба дожитися, до якої ганьби й покірності, щоб отак плазувати перед скунниками голосів. Адже плазувати збираються, точно знаючи, що перд нечестивцями, потворами і перевертнями і розкрадачами чужих багатств та скарбів. І брати мізерні й нікічменні подачки будуть же, як жєбракі, знаючи також, що ні тикатимуть межі очі вкраденими у народу грошечками.

Втім, спій, зупиняємося на мить, щоби попросити у всіх вас вибачення. Бо це ж треба до такої стадії довести свій народ, до такого зубожіння і такої крайньої безнадії, що він за копійки готовий, по суті, не голоси свої продавати, а дяволом дупти та падляком долі своїх невинних дітей, онуків і правнуків! Самі уже в нестачку по самісінку шпо, а то і з головою пірнули, самі на паншину покірно йдуть і – загадімо знову Великому Кобзарю – і діточок своїх тулі ж ведуть. Шкода наш опуханий і обкрадений, вичавлений і спустошений народ – це правда. Але звертаємо голубіт назад: з готовністю за милосидні продавати свої голоси проидивсьвтам та нечестивцям – хіба це не той випадок, коли самі ж бо й чіпляють собі на шпо камінь та, перекрасно відаючи, як визну небезпечне дно, стрибають в нього, як у пекло?!

Справа у тім, що президентські і парламентські вибори 2019 року – це останній шанс українському люду скинути ярмо олігархів і корупціонерів та злодіїв і бандитів. І це можна буде здійснити лише коли кожен проголосує не за подачки, чи за гречку, образно кажучи, а по совісті, за власним чесним сумлінням та наперекір тим, що сьогодні в агонії за будь-яку ціну чіпляється за владу. Не треба вірити брехливим рейтингам, дослідженням, політикам і політологам – слухайте себе, своїх близьких і рідних, друзів і знайомих. Як не згадати сьогодні того ж Олександра Мороза, в минулому лідера партії соціалістів, який радів українцям: «Дають гречку? Беріть! Але голосуйте за тих, хто завтра буде дбати про вас, а не про те, як в стократ вернути потрачені ними на гречку для вас гроші». По нову виберемо «техів же і Бобчинського та Добчинського», себто і Порошенка та Гройсмана і же з ними, можна буде більше не втратити сил чинити опір і подивитися на мильсь песилоловичів. Вся правду нині зводиться до того, що ми самі або голосно вказемо на двері олігархам і казнокрадам, або самі ж своїми, виходить, проданими голосами залишимо їх при владі. Оце треба згадати й на березень-квітень, і на осінь, як Отче наш! Все в наших руках. І у нашій совісті, честі та гордості. І готовності увереттися від підкупів подовою, облудою та брехнею.

Тим паче, що підступна скупка голосів чинною владою уже розпочалася. Лише ще два чи три інших всеукраїнських телеканалів набралися сміливості днями показати, як «від воріт до воріт, від дверей до дверей» ходять агітатори і пропонують підписати... Особисте зобов'язання не здавати Петру Порошенку обіратитися на другий термін. Так-так, саме так і не інакше. Якщо ви цього не бачили, якщо телепріймачі у вас не приймають сигнали таких телеканалів, як «NewsOne» чи «Міа» або «112 Україна», то ми бодай чрезу кому процигуємо, під якими зобов'язаннями хвадують людей ставити свої підписи. Першим ділом я такій-то і такій «підтримую зусилля Президента України П.Порошенка і його партії «Солідарність». Далі даю слово «не чинити дій, які дискредитують Президента і БПШ», «не працювати на користь інших кандидатів і політичних сил», «не розголошувати інформацію, отриману під час співпраці з командою Петра Олексійовича» - ну і так далі та тому подібно. Аж до зобов'язання «не брати участі у будь-якого роду масових і політичних акціях, направлених, ясна річ, супроти чинного Президента і знову ж таки його партії.

Як це можна прокоментувати? А так, що кожен, хто підписує фактично таку «урочисті» обіпнишу, зобов'язується – може, що і не усвідомлюючи цього – підтримувати антинародний курс діючої влади, геноцид своєї нації і повну залежність України від зовнішнього управління та верховенства у ній обивного МВФ – Міжнародного валютного фонду. І як мінімум не чіпати і не критикувати Петра Олексійовича, його Блок у парламенті та партію «Солідарність» в цілому. А як максимум ще й рвати жили і ругувати за неначе «єдиного кандидата від демократичних сил», ще як уже зарас намагаються витлумачити ті, хто над усім якраз і знищив уже демократію та верховенство законів в Україні.

До речі, і на кількох дніпропетровських телеканалах показали також, як «сходаки» збирають уже підписи власноручно нашими земляками аналогічні Особисті зобов'язання. Причому, на Дніпропетровщині, ці з дозвола сказати документи, ще й, схоже, удосконалені. Жителям нашої області пропонують не лише не чинити протести та опору і не завжажити будь-якими методами Петру Олексійовичу не сісти в бучегарню, а вийти у кріслі Президента, але й हुкуто записатися йому... в однодунку та соратники. Отож не просто не востраїли палиці в колеса, а і підставили власні плечі, щоб знову повернути Порошенку на трон. Тобто записатися у співучасники знищення власної держави – ми лиші так і не інакше ладні коментувати це «уздокналення» наших місцевих служак нинішньої системи. І головне чи «найшкідливіше»: за даними дніпропетровських телеканалів, за всі перелічені «послуги» виплачують ще й «підна» винагорода – по 1 (одній) тисячі гривень. І наші колеги з цього приводу висловлюють свій коментар, а саме: люди у нас, особливо старшого віку, звикли, що якщо вони поставили свої підписи, тим паче, одержали за не односторові «премії», значить неодмінно будуть і «голосувати, як ім велено, кіа це вони майже поклялися». На таку найвисті інфлятори пошпуку Петру Олексійовичу однодунку якраз і розроховують.

Прірко за людує, якщо доведеться за подачку ледве не честь свою і гідність, право називатися гордою і незалежною людиною заклада. Це ж бо останне діло на землі – робити зрадниками та запроданими власний люд. Та й дволічними також. Аж де нічого іншого практично не залишається, як радити і тут людам брати по тисячі гривень, а діяти та чинити по-своєму. Себто зовсім навики – наперекір тому, що змусили підписати. Хоч таке насилля за будь-які рамки виходить. Цілком резонно на своєму саїті в Інтернеті написав політолог Андрій Головачов, що «те, що команда Порошенка по всім країні ще до офіційного висунення Петра Олексійовича кандидатом на другий термін запустила масштабну компанію з скуповування голосів, це безумснвно...». І далі: «Цє маховрий кримінал і тому, що дійсно підкуп виборців, і тому, що шпм зверну у до нівз займається вища теперішня влада в Україні, і нарешті ще й тому, що гроші для підкупу накрадені, корупційні і останні, які визискувачі вимагають з кишень наших громадян». Гидотнішого блязнівства важко, певно, придумати, як з однієї кишени свого народу цупити гроші, а в іншу потім тикати.

Між інших, Андрій Головачов звертає увагу, що наймовірне порушення виборчого законодавства навч, а опозиційні кандидати і їх

політичні сили мовчать, мов води у роти понабричало. Ні чі-чирк, ні ту-ту! Занімує політолог – чому? І відповідає: та тому, що «люди хочє гроші беруть, і якщо, не дай Бог, опозиціонери зможуть домогтися, що цю «власну» таки прикривуть, то чого доброго народ обуриться не на тих, хто по суті хабарі виборчим підсовує, а на опозиційних кандидатів, які позбавлять змоги багатом і багатом нужденним на дурничку отримати цілу тисячу гривень». Тому в цих умовах, стверждає пан Головачов, «паразійка займає і аморальну фактично, і політ-дозакальну, комічну та неприємну, але на дива єдино вірну і прийнятну позицію, заявляючи наступне: «Люди добрі, беріть гроші у Порошенка. Ці гроші украдені у вас. Це гроші ваші. Але голосуйте, як вам совість велить. Вам за не нічого не буде. Нічого не зможе ні покарати, ні помститися. Тим паче ніхто не зможе відібрати роздані тисячі. Тому що одначе ніхто ж не зможе і дізнатися, за кого саме ви проголосували. Вдумайтеся, що відбувається: влада майже офіційно за бюджетні, корупційні і крадені гроші скупує голоси. Обманюйте й ви тих, хто вам дає «неправмірну видоду» - у даній ситуації Вам Бог простить!»

Не знаємо, так це чи інакше, але від себе готові докласти: дійсно не слід боятися обічиривати, шити у дурні «давальної» по тіючі гривень. Усі вони разом, зграями та порізно, скільки разів вас дурили, обкрадали і шили у дурні, що один раз, зате гучно й рішуче, відчужно «віддячити»-відлатити їм тим же – це не гріх, а адекватна відсіч. Це розплата, для якої давно настав час. І не скористатися останньою нагодою її здійснити – значить усім нам разом і кожному окрема не поважати самих себе. Не вірити, що спільно ми зможемо кардинально змінити катастрофічну ситуацію в Україні. Це точніше – мусимо ми спільно вренті-ренш визволитися з пуг олігархів і земельних латифундистів та зажитки від власного бала.

Це актуально ще й ось з яких міркувань: якщо на цей раз результати виборів будуть отримані владою на свою користь сіломіць або й відверто сфабриковано, Третього майдану, пропозують аналітики, експерти і бували і бувальці політики, не уникають. Далі ті ж експерти стверджують, що а Третій майдан «розвіє Україну на шматки, зорве її незалежність, і саму її державність. Тобто Україна перестанє існувати як суверенна і цілісна територіально. Це спостерігачі ні на йоту не сумніваються, що Порошенко і його оточення, не жаваючи на їх безкінечну риторичку про патріотизм, насправді не зупиняться перед тим, щоб не сировокувати руйнівній Третій майдан – підуть на це. Тільки тому, передбачають знаючі й мудрі люди, що якщо прийде нова влада, то тепер вона уже не зможе відпустити з миром тих, хто розкрив і знищив Україну до цурки в останні п'ять літ. Усіх нинішніх нова влада вимушена буде садити у тюрми. У всіх нових владі доведеться й максимально забрати нагробанені гроші. Так що думайте і справді вирішуйте, за кого необхідно голосувати. І зрозумійте, що краще мирним шляхом, виборами, змінити правлячу «еліту» в Україні та покарати її, аніж доводити справу до «бурхливий» й трагічної розві язки.

А не значить, що від кожного з нас залежить, що й змінять в Україні ціючірочні президентські вибори і вибори до Верховної Ради. Переховуватися, залишатися остронь, тим паче «підігрувати» і кудлатися на «жазівку» - ніні це кожному буде дорожче. Давайте на весі 2019 рік забудемо таке прислів'я, як моя хата скраю, я нічого не знаю. Надто воно вже не достойне, щоб правити орієнтиром для поведінки й позиції у житті, своєму населеному пункті, в країні і між людьми-співгромадянами загально. І якщо хочете знати, й не прийняти для нас, українців, Для справжніх, небабидужих українців та патріотів. Ажде у такому випадку і розумніші, як ніні, це прислів'я закріпилося у нашому вжитку лише у ХУІІ столітті, коли виникла Москва, котра дужа захотіла привласнити – і привласнила - собі історію Київської Русі. Вона фактично й переіначила приповідку про країну хату. Бо за часів Київської Русі приповідка мстила в собі зовсім інше, навіть протилежне значення. Напї панурації далекі за мурами своїх міст і сіл говорили так: «Моя хата скраю, я першим ворога стрічаю». Отож давали знати, що перебуваючи на околиці того чи іншого поселення, постійно стояли як на вухт-охороні його жителів. Першими засікаючи ворога і трубили тривогу, підіймали весь народ на захист. А поки народ підіймався, мешканці країнь хат першими ж вступали у бій з загарбниками і воротами.

Єдиною перешкодою для здійснення наших планів на завтра можуть бути наші сьогоднішні сумніви *Фрэнклін Рузвельт*

Двадцятого серпня минулого року Президент України підписав закон, який в першу чергу покликаний вирішити питання колективної власності на землю. Документ отримав складну назву – Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вирішення питання колективної власності на землю, удосконалення правил землекористування у масивах земель сільськогосподарського призначення, запобігання рейдерству та стимулювання зрошення в Україні» (далі – Закон). Закон набирає чинності з 1 січня 2019 року.

Що ж встановлює Закон

У Законі зазначено: «землі колективних сільськогосподарських підприємств, що припинені (крім земельних ділянок, які на день набрання чинності зазначеним Законом перебували у приватній власності), вважаються власністю територіальних громад, на території яких вони розташовані. Зазначений Закон є підставою для державної реєстрації права комунальної власності на земельні ділянки, сформовані за рахунок земель, які в силу зазначеного Закону переходять до комунальної власності».

Тобто законодавець вживає два поняття «землі колективних сільськогосподарських підприємств, що припинені» та «земельні ділянки, сформовані за рахунок земель, які в силу зазначеного Закону переходять до комунальної власності». При цьому, у комунальну власність переходять «землі колективних сільськогосподарських підприємств, що припинені», а зареєструвати право комунальної власності можливо лише на «земельні ділянки, сформовані за рахунок земель, які в силу зазначеного Закону переходять до комунальної власності». За таких обставин необхідно з'ясувати значення вказаних вище понять.

Так, згідно з Законом до «земельних ділянок, сформованих за рахунок земель, які в силу зазначеного Закону переходять до комунальної власності» належать: деградовані, малопродуктивні, техногенно забруднені сільськогосподарські угіддя, що підлягають консервації, заболочені землі, землі, на яких розташовані розвідані родовища корисних копалин загальнодержавного значення, запаси яких затверджені в установленому законодавством порядку, землі під полезахисними лісовими смугами, землі під водними об'єктами, землі під господарськими шляхами, прогонами, польовими дорогами, у тому числі запроєктованими у проекті землеустрою щодо організації території земельних часток (паїв), землі, які відповідно до закону не можуть перебувати у приватній власності, землі під будівлями, спорудами, іншими об'єктами нерухомого майна, землі, які передаються до запасу та резервного фонду, інші землі несільськогосподарського призначення (далі – Землі, які переходять у комунальну власність). Разом з тим «землі колективних сільськогосподарських підприємств, що припинені» є ширшим поняттям та, окрім «земельних ділянок, сформованих за рахунок земель, які в силу зазначеного Закону переходять до комунальної власності», включають в себе й інші земельні ділянки, наприклад, землі, які підлягали виділенню власникам земельних часток (паїв) (вбачається з преамбули Закону України «Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)»), хоча Законом встановлено спеціальний (а не автоматичний) порядок переходу таких ділянок у комунальну власність.

З огляду на це, законодавцю слід було узгодити між собою перелік земельних ділянок, які вважаються комунальною власністю, та перелік земельних ділянок, на які існує можливість зареєструвати право комунальної власності.

Крім того, в Законі вживається формулювання: «землі колективних сільськогосподарських підприємств, що припинені... вважаються власністю територіальних громад». Натомість у пояснювальній записці до проекту Закону та в статті («Закон

Землі КОЛЕКТИВНОЇ Власності

Що потрібно знати?

про консолідацію земель підписано. Які зміни нас чекають?») одного з авторів Закону народного депутата Кулініна О. І. вказано, що до комунальної власності мають передаватися землі саме ліквідованих КСП.

При цьому, поняття «припинена юридична особа» значно ширше за поняття «ліквідована юридична особа», адже включає в себе як ліквідованих юридичних осіб, так і реорганізованих (шляхом злиття, приєднання, поділу, перетворення). З огляду на це важко зрозуміти, чи правильно був втілений задум авторів у тексті Закону.

Власники земельних часток (паїв) до 1 січня 2025 року можуть вирішити питання щодо розподілу земель колективної власності діючих підприємств, які не підлягали паюванню.

Законом встановлені наступні положення

1. Власники земельних часток (паїв) (визначені абз. 2-4 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)»), які отримали ділянку в розмірі земельної частки (паю) (далі – Пайовики), мають право розподілити землі колективної власності діючих підприємств, які не підлягали паюванню.

3. З огляду на положення Закону, власники земельних часток (паїв), які не отримали ділянку в розмірі земельної частки (паю), участі в розподілі не приймають.

2. Розподіл земельних ділянок здійснюється Пайовиками на загальних зборах, які організовує орган місцевого самоврядування, на території якого розташовані відповідні земельні ділянки.

3. Збори вважаються повноважними, якщо на них присутні більшість Пайовиків. Рішення приймаються також більшістю Пайовиків (а не більшістю присутніх).

4. Землі, які переходять у комунальну власність, підлягають безоплатній передачі до комунальної власності територіальної громади, на території якої вони розташовані. Сільськогосподарські угіддя, які підлягали паюванню, однак не були передані до приватної, державної або комунальної власності, підлягають розпаюванню (про порядок паювання вказано нижче).

5. Землі під будівлями, спорудами, які перебувають у власності, підлягають безоплатній передачі їх власникам.

Звертаємо увагу, що дане правило стосується винятково земель діючих підприємств, натомість землі під будівлями та спорудами припинених КСП вважаються комунальною власністю.

6. За результатами розподілу оформляється протокол, що підписується особами, які брали участь у зборах, головою та секретарем зборів. До протоколу додається список реєстрації учасників зборів, засвідчений їхніми підписами. Кожен аркуш зазначеного списку підписується головою та секретарем зборів і скрі-

плюється печаткою сільської, селищної, міської ради.

Разом з тим, законом встановлено, що збори веде сільський, селищний, міський голова або уповноважена відповідною радою особа, проте не визначено чи є ця особа головою на зборах. Також законом не встановлено порядок призначення секретаря зборів. На нашу думку, секретаря зборів слід обирати за згодою більшості Пайовиків.

7. Після отримання протоколу зборів сільська, селищна, міська рада протягом місяця приймає рішення про затвердження протоколу розподілу земельних ділянок та прийняття у комунальну власність відповідних земель. Це рішення та протокол зборів є підставою для державної реєстрації права власності територіальної громади та/або громадян на відповідні земельні ділянки.

Вказане положення може створити проблемні ситуації. Наприклад, згідно з Законом земельні ділянки під будівлями та спорудами виділяються їх власникам. Власником вказаних об'єктів може бути юридична особа, проте вказані положення Закону не встановлюють способу отримання юридичною особою земельних ділянок у власність.

8. У разі якщо до 1 січня 2025 року протокол про розподіл земель не оформлений та не поданий на затвердження органу місцевого самоврядування, вважається, що суб'єкти права колективної власності відмовилися від права колективної власності на землю, а зазначені землі (крім невитребованих часток (паїв) і сформованих за їх рахунок земельних ділянок, а також нерозподілених земельних ділянок) передаються у комунальну власність в порядку визнання майна безхазайним.

У даному випадку законодавець знехтував правами власників будівель та споруд, адже такі особи не завжди є Пайовиками, а тому не можуть взяти участь у засіданні зборів та впливати на їх проведення. Разом з тим, якщо збори не будуть проведені до 1 січня 2025 року, то власник будівель та споруд втрачає право отримати у власність земельну ділянку під своєю будівлею.

Органам місцевого самоврядування надано право тимчасового передавати в оренду нерозподілені земельні ділянки та невитребовані земельні частки (паї), після формування їх у земельні ділянки

Відтепер на рівні закону закріплені визначення понять «Невитребована земельна частка (пай)» та «нерозподілена земельна ділянка».

Нерозподіленою земельною ділянкою є земельна ділянка, яка відповідно до проекту землеустрою щодо організації території земельних часток (паїв) увійшла до площі земель, що підлягають розподілу, але відповідно до протоколу про розподіл земельних ділянок не була виділена власнику земельної частки (паю).

Невитребованою є земельна частка

(пай), на яку не отримано документа, що посвідчує право на неї, або земельна частка (пай), право на яку посвідчено відповідно до законодавства, але яка не була виділена в натурі (на місцевості).

Раніше в законі було закріплено право відповідної сільської, селищної, міської ради чи районної державної адміністрації розпоряджатись нерозподіленими земельними ділянками шляхом передавання їх в оренду для використання за цільовим призначенням на строк до моменту отримання вказаних ділянок у власність.

Проте у зв'язку з набранням чинності Законом таким правом будуть наділені лише сільські, селищні, міські ради. Крім того, вказані ради матимуть можливість у аналогічний спосіб розпоряджатись невитребованими частками (паями) після формування їх у земельні ділянки.

Разом з тим Закон не дає відповіді на питання, чи наділяються орендарі переважним правом отримати відповідну земельну ділянку у користування після передавання вказаних ділянок у власність.

Крім цього, не зрозуміло, яким чином стітвідносяться вказані норми Закону з нормами Перехідних положень Закону України «Про оренду землі», які надають громадянам власникам сертифікатів на земельну частку (пай) право укладати договори оренди земельної ділянки до моменту виділення їм у натурі (на місцевості) земельних ділянок.

Також, Закон не дає відповіді на питання чи має право особа, яка орендує у власника сертифікату земельну частку (пай) переважне право на укладення договору оренди з органом місцевого самоврядування після формування такої частки (паю) у земельну ділянку.

Більше того, питання оренди землі мають бути врегульовані саме нормами Закону України «Про оренду землі», а не нормами Закону України «Про порядок виділення в натурі (на місцевості) земельних ділянок власникам земельних часток (паїв)», у якому відповідно до Закону вказані норми про оренду сформованих ділянок з земельних часток (паїв).

Встановлено кінцевий строк виділення в натурі (на місцевості) невитребованих земельних часток (паїв)

У разі якщо до 1 січня 2025 року власник невитребованої земельної частки (паю) або його спадкоємець не оформив право власності на земельну ділянку, він вважається таким, що відмовився від одержання земельної ділянки.

Така невитребована земельна частка (пай) після формування її у земельну ділянку за рішенням відповідної сільської, селищної, міської ради (у разі необхідності формування) за заявою відповідної ради на підставі рішення суду передається у комунальну власність територіальної громади, на території якої вона розташована, у порядку визнання майна безхазайним.

За позовом власнику невитребованої земельної частки (паю) або його спадкоємцю у разі пропуску терміну для оформлення права власності на земельну ділянку з поважної причини суд може визначити додатковий строк, достатній для такого оформлення. У разі відсутності земель сільськогосподарських угідь колективної власності така земельна частка (пай) може бути виділена в натурі (на місцевості) за рахунок земель запасу комунальної власності відповідної територіальної громади (за наявності таких земель).

Протягом семи років з дня державної реєстрації права комунальної власності на земельну ділянку, сформовану з невитребованої земельної частки (паю), забороняється передача її у приватну власність (крім передачі її власнику невитребованої земельної частки (паю) або його спадкоємцем).

За наслідками аналізу вказаних вище положень закону можна дійти висновку, що Закон все ж таки містить деякі неузгодженості та прогалини. Проте на, нашу думку, цей Закон зможе вирішити ряд проблем, пов'язаних з колективною власністю на землю, які протягом багатьох років знаходились у «підвішеному» стані.

Ян НЕЧВАЛЬ, юрист.

Календар посадки розсади на 2019-й рік

Поточний рік обіцяє принести хороший врожай, але за умови, що ви будете стежити за місячним циклом

Робота в саду або на городі вимагає величезних витрат, як фізичних, так і духовних. Адже потрібно не просто посадити рослину, але і зробити це з душею і розумом. Для досягнення успіху необхідно ще і діяти у відповідності з природою, а це буває не так і легко. 2019 рік обіцяє принести хороший врожай, але за умови, що ви будете слідувати місячним циклам. А в цьому вам допоможе календар посадки розсади на 2019 рік.

Сприятливі дні для посадки за місячним календарем
 Посів насіння томатів на розсаду в 2019 році сприятливі дні 6-8, 11-13, 15-18, 23-26 лютого. 8-12, 15-19, 23-26 березня. 1-4, 6-9, 11-13, 15-17, 20, 21, 24-26 квітня. 3, 4, 8-14, 17, 18, 21-23, 26-28, 31 травня. 5, 6, 13-15 червня.
 Посів на розсаду насіння перцю і баклажанів в 2019 році 6-8, 11-13, 20-25, 28 лютого. 8-12, 15-20, 23-25, 27-29 березня. 1-4, 6-9, 11-13, 20, 21, 24-26, 29, 30 квітня. 3, 4, 8-10, 17, 18, 21-23, 26-28, 31 травня.
 Сприятливі періоди для посіву капусти на розсаду в 2019 році 6-8, 15-17, 23-25 лютого. 8-12, 15-17, 27-29 березня. 6-13, 15-18, 24-26, 29, 30 квітня. 1-4, 8-10, 12-14, 17, 18, 21-23, 26-31 травня. 5, 6, 9-15, 22-25 червня.
 10-12, 20-22, 29-31 липня.
 Огірки, кабачки, гарбузи, дині і кавуни на розсаду в 2019 році найкраще сіяти в наступні періоди 15-17, 23-25 лютого. 15-19, 23-25, 27-30 березня. 6-9, 11-13, 20, 21, 24-26, 29, 30 квітня. 3, 4, 8-10, 17, 18, 21-23, 26-28, 31 травня. 5, 6, 13-15, 18-20 червня.

Як вибрати насіння

Одним з найважливіших факторів, які впливають на врожай - це якість насіння. Але складність полягає в тому, що не відразу можна розібрати, які гарні, а які ні. У кожного городника є свої секрети, ми ж розповімо вам ще декілька хитрощів.

Купити насіння можна і в супермаркеті, і в спеціалізованому магазині, і навіть на ринку. У кожного свої переваги і недоліки, але головне - це відгуки про товар і продавця. Можна дізнатися у

знайомих дачників, а можна подивитися і в інтернеті, а краще і все відразу.

Але навіть і з хорошими відгуками бувають промахи і можна потрапити на неякісний продукт. Щоб уникнути такої долі, будьте уважні і враховуйте такі фактори:

Купуйте тільки в перевірених вами місцях, і навіть якщо відкрився інший магазин, де дешевше, не варто ризикувати. Якщо ж раптом ви вирішите купити дороге насіння в магазині, то обов'язково збережіть чек, щоб у разі браку повернути його.

Перед покупкою обов'язково перевіряйте сертифікати якості. І забудьте про незручність. Пам'ятайте, що це ваше законне право.

Не забувайте і про вивчення інформації, яка вказана на упаковці:

Дивіться не тільки на термін придатності та умови зберігання, а читайте і те, що написано дрібним шрифтом. Звертайте увагу і на термін дозрівання, в цьому випадку краще віддати перевагу раннім термінам.

Позначення на упаковці теж можуть бути корисними. F1 - гібриди першого порядку, а F2 - це гібриди другого порядку. Не лякайтеся цим назвам, адже гібриди нічого страшного в собі не несуть. Це хоч і штучно виведене насіння, нічого спільного з генно-модифікованими продуктами не має. Більше того, таке насіння дає відмінний урожай і стійке до хвороб. Однак на наступний рік з них насіння не збереш.

Щоб не потрапити на гачок виробників, знайте, що іноді висока вартість насіння не виправдана. Таким прикладом служить дражоване насіння або насіння на стрічці. Вони хоч і полегшують посадку, але їхня ціна часом значно завищена.

Загартування і посадка насіння

Дражируване насіння не потребує ніякої попередньої обробки перед посадкою. А ось звичайне насіння краще перед посадкою гартувати. Це вам забезпечить хорошу схожість, захистить від шкідників і хвороб, а також збільшить стійкість перед погодними умовами.

Гартують насіння томатів, огірків, перцю, кабачків. Їх потрібно на 5-7 годин замочити до набухання при температурі 20 градусів, а потім на 6 годин покласти в холодильник (не в морозилку!), і так п'ять днів поспіль.

Натомість насіння можна, на-

впаки, прогріти в духовій шафі при температурі не вище 60° протягом трьох годин. Існують і інші способи підготовки насіння до посіву - кожен дачник обирає свій. Якщо ви відмовилися від загартування насіння, не забудьте перед посівом замочити його на ніч у воді, щоб прискорити проріскування насіння.

Грунт може бути купований або свій, на думку багатьох досвідчених городників це не так важливо. Але і в першому, і в другому випадку необхідно його ретельно перевірити на наявність різних дрібних рослин, їх бути не повинно. А перед тим, як висаджувати розсаду, необхідно підготувати грунт. Помістіть його в широкую ємність, обдайте окропом з марганцівкою і залиште так на 3-4 дні.

Висадку насіння варто здійснювати наступним чином

Деякі городники висівають насіння у звичайний грунт, у пакети з-під соків. Можна використовувати також стаканчики з-під йогуртів, торф'яні горшечки або кубики.

В стаканчик необхідно садити максимум 2-3 насіння, а інакше можете зробити тільки гірше.

Підгодівлю починати краще через місяць. Для цього використовуйте рідке комплексне добриво.

Грунт засипати краще не доверху, а залишити 4-5 сантиметрів від краю, і в міру зростання додавайте землю.

Догляд за розсадою і висадка в грунт

Пікіровка розсади здійснюється в будь-який період, але найчастіше це робиться, коли з'явиться перший лист. Слабкі рослини в загальній тарі краще зрізати, залишаючи сильні.

Не забувайте і про регулярне розпушування ґрунту. Завдяки цьому ви зможете забезпечити рослини киснем, а також захистити від розвитку бактерій. А щоб уникнути такої напасті як «чорна ніжка», посипте ґрунт попелом.

Не забувайте тільки повертати горшечки до світла, щоб рослини не витягувалися в один бік. В інших випадках для вирощування міцної розсади без додаткового освітлення не обійтися. В якості джерела світла простіше всього використовувати люмінесцентні лампи або світлодіоди.

Поливати розсаду слід тільки відстояною водою, в якій немає хлору. За два тижні до передбачуваної висадки в грунт починайте загартування розсади: носіть її з теплої кімнати на балкон на пару годин, потім забирайте назад.

Через тиждень розсада може «гостювати» на балконі вже по 4-5 годин. Така процедура прискорює цвітіння та плодоношення. Терміни висадки розсади в грунт залежать від конкретної місцевості та погодних умов.

Здоровенькі були!

Під час ангіни, грипу, ГРВІ часто доводиться боротися з високою температурою. Є ряд засобів і маніпуляцій, які допоможуть знизити температуру без прийому жарознижуючих препаратів.

Напевно, ви чули, що до високої температури тіла треба ставитися, як до помічника, чия участь повинна бути, з одного боку, своєчасною, з іншого, короткочасною. Збиваючи температуру, ви «відключаєте» її захист, і людина може хворіти від одного і того ж вірусу кілька разів.

При вірусних і бактеріальних інфекціях знижувати підвищену температуру потрібно, якщо вона підвищується вище 38,5 - 39 градусів. А ось знизити температуру можна за допомогою натуральних і безпечних засобів.

П'ять способів «збити» температуру без пігулок

РЯСНЕ ПИТВО

Перш ніж ви почнете збивати високу температуру жарознижувальними засобами, потрібно охолодити тіло. Пийте багато рідини. Рясне питво забезпечить ваш організм від зневоднення. Відмінно нормалізують водний баланс організму сік, мінеральна вода або чай. При цьому питво обов'язково повинно бути теплим, але не гарячим.

ОБТИРАННЯ

Збити температуру можна за допомогою обтирання рушником, змоченим у прохолодній воді. Обтирайте зони особливо рясного потовиділення - лоб, пахові складки, пахові області, підколінні ямки. Обтиратися не можна, якщо у вас озноб, холодні кінцівки, судоми або порок серця.

ПРИРОДНІ АНТИПРЕТИКИ

Під час гострих респіраторних вірусних захворювань лікарі рекомендують вживати напої з високим вмістом вітаміну С. Пийте відвар з шипшини, журавлинний морс, чай з лимоном, свіжовичавлений апельсиновий сік або чай з малини.

Показником ефективності зниження температури є її зменшення на 1-1,5 градуса. Не потрібно намагатися збивати її до «нормальної». Різкі зміни температури протягом дня дуже послаблюють і вимотують організм.

Якщо ж перераховані методи вам не допомогли збити температуру, викликайте швидку допомогу чи не відкладайте візит до лікаря, щоб він зміг призначити вам медикаментозне лікування.

Дана стаття носить винятково інформаційний характер. Перед використанням даних, наданих вище, проконсультуйтеся з сертифікованим фахівцем. Редакція не гарантує будь-які результати і не несе ніякої відповідальності за шкоду або інші наслідки, які можуть виникнути внаслідок використання відомостей, наданих вище.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій. Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали. Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі. Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці. Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове. Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів. Оформлення передплати та доставку газети здійснює Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта». Передплатний індекс 60092

Обласна щотижнева газета «ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
 Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
 ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
 Голова редакційної ради Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
 Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф. 109
 786-02-21, 098-183-00-18, 050-850-72-74
 e-mail: farmer.gazeta@gmail.com
 www.farmer.dp.ua
 www.facebook.com/farmer.dp.ua
 Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
 69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
 Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
 Зам. № 1983906. Тираж у лютому 9212.

ІСТОРІЯ ПРО ТЕ, як підтоптаний Гнат Медяник видавав свою молоденьку дружину Тетяну заміж, видається неймовірно. Проте вона справжня.

Тетяні лише п'ятнадцять років було, коли в автомобільній катастрофі поклалися і слідом померли її батьки. На руках дівчини залишилися ще молодші від неї братик і сестричка. Дід Іван – єдина їхня рідня – хотів забрати Тетянку до себе. Але при умові, що менших віддають у дитбудинок. Таня не погодилася. «Ми й самі не пропадемо», – сказала.

Отак і почали жити у батьківській хаті

Видавав

Тетянка, Тарасик і Світланка. Люди в селі від них не відвернулися. Та чи вистачало їхньої допомоги-опіки? Ні, звичайно. Таня покинула школу і пішла працювати в колгоспну бригаду куховаркою. А якось на поріг заставив дід Іван з невиразним та зачуханим на вигляд чоловіком літ за сорок років.

– Це Гнат з Ягідної, – мовив. – Я його давно знаю. Трудяга і не п'є, все у дім несе. Але жінку його хвороба забрала, став Гнат зараз удівцем з трьома малими. І от він сватається до тебе. Я вважаю, що тобі варто за нього вийти заміж. Від мене помочи уже ніякої, а з молодих тебе ще довго ніхто не візьме. Кому потрібне чуже горе?

Тетяна скорилася дідовій волі. Швид-

Сонливий, але шасливий

ЦЮ ІСТОРІЮ розповіла мені старенька Фросина Микитівна. Живе вона на невеликій залізничній станції разом з сестрою Уляною та її чоловіком. Сестра на три роки молодша від Фросі, але на вигляд наче старша.

– Ох і невдячна доля перепала нашій Улі! – бідкалася Фросина Микитівна. – А все через її вдачу. Я оце у свої літа помічаю, що Бог часто зводить до купи різних людей. Доброго зі злим, розумного з недотепою, гарного з потворним. Але щоб отак, як в Уляни, і не стрічала. Ще як виходила вона заміж, хто тільки не благав її схаменутися. Не послушалася.

Фрося пам'ятає Улю молодю. І вродлива була, і сердечна, і роботяща. І до людей пригожа. Таку кожен б узав за дружину. А вона вийшла за не раз жонатого Андрія. Та що гулящим був – ще півбіді. Взагалі ні риба, ні м'ясо. Ледащо, яких світ не бачив. Двох слів не стулить, малий, як пущвірінок, а гонору цілий мішок. І випити аж трусився. Поки пляшка не спорожніє, не заспокоїться. До старості залишався ще добрий десяток літ, а в нього ніс і почервонів, і посинів. І зробився великим, як картоплина. Чи як гнила груша.

Однак, коли побралися, Уля його на руках носила. «Істинно так, не брешу і можу заборжитися, – хрестилася Фросина Микитівна. – Сама бачила, і не раз. Сидимо, було, за столом, то вона його, мов дитину, панькає. Заїж оце, Андрійчику, закуси отим. А від нього ані слова путнього. Тільки їсть та сопе. І п'є. Потім одразу починає дрімати. От Уля його на руки – і несе додому в постіль. Перину розпушить, подушечку підмостить, укріє. А нам усе Андрія потім вихваляє, який він добрий та хороший. Наряджала його – ходив, як туз. Хоч і сопливий, казали про нього, але щасливий».

Діточок їм Бог так і не послав. Ніхто не сумнівався, що винним у цім ділі був Андрій. Хоч в одній з його попередніх дружин і підрастав хлопчина. Не від Андрія – це точно. Однак це тепер навздогін переймається, якщо життя промайну-

Нечисані історії Миколи НЕЧИПОРЕНКА

ше тому, що їй дійсно до сліз було важко. Часом здавалося, що не витримає. Та й зблизька цей Гнат Медяник показався їй добрим, лагідним. І сильним. Ще він одразу пообіцяв за рідних прийняти її братика та сестричку.

малими жодна молодича не захотіла пристати. А дітям без матері радості мало. Як і твоїм без батька. Давай поживемо – побачимо, що з цього вийде.

Якщо ти полюбиш моїх, як любиш своїх, продовжував Гнат, а далі й

Ніякого весілля не справляли. Однак за наполяганням Гнатової матері, баби Оришки, розписалися. Тетяна перебувала наче в тумані. Першого дня у Гнатовій хаті не присідала. Чистила і вимитала, бо сміття в ній назбиралося чимало. Набралося й іншої жіночої роботи багато. А потім готувала вечерю тепер аж на п'ятеро діточок. І з острахом чекала ночі. «Що буде, те й буде», – заспокоювала себе, умиваючись сльозами. А ось і Гнат зайшов до кімнати.

– Не плач, дитино, – сказав тихо. – Я взяв тебе зовсім не для того, щоб зав'язувати тобі долю. До мене з моїми

зам'явся, уточнив – як і свого брата та свою сестру, – мені більше нічого не треба. Негідником, падлюкою я ніколи не був і бути не хочу. Не силуватиму тебе й не чіпатиму. Як твоє серце підкаже, так і станеться...

А через три роки у серпні, в пору викинення гарячого літа, приїхав до Ягідної молодий агроном Сергій Тицький. І сталося неймовірне: зустрівши на бригадній кухні Тетяну, з першого ж погляду закохався в неї. З дівчиною також скоїлося немислиме: вона вчинила те, чого ще вчора нізащо б не дозволила собі – як пташка, полетіла на призначене Сергієм побачення. І першого ж вечора як на духу розповіла йому все про себе. Про свого братика та свою сестричку, про «чоловіка» Гната. А наступного дня, в неділю, Сергій прийшов до Медяника просити руки його юної «дружини».

Медяник не здивувався, але наче злякався. Довго-довго мовчав. Лише раз зиркнув на щасливе обличчя Тетяни.

– Я не знаю, хлопче, хто ти та який ти, – заговорив нарешті Гнат, – але зарубай собі на носі: якщо скривдиш мою Тетянку – не прошу і не помилую. Її ціни немає! Вважай, що віддаю свою дочку, а ти будеш мій зять...

Сергій Тицький дав слово не згубити Таніну долю. І розповідають, що слова свого дотримав. Якщо це так, то дяка йому уклінна!

Андрій став мовчазний, наче язика проковтнув. Тижнями, місяцями мовчить і тільки сопе. Хто до нього заговорить – не обзивається, ніби не чує. Може, що й справді глухим став. А тільки унікав згодом і в двір та на вулицю виходити. Заховається за причілкою, за погрібником, що на город дивиться, і сидить там під клунею днями самотнім, мов його і немає тут. І коли поштарка приносила пенсію, теж не виходив зі своєї наче схованки. Пенсію одержувала Уля. Як поштарка йшла з двору, Уля показувала Андрію гроші і запитувала, що на них в першу чергу купити? Андрій відмахувався рукою: «Що хочеш, те й купляй – мені вже й мармелад на смак не солодкий».

– Але ж ти того мармеладу і раніше наче не переїдав, – дивувалася Уля, – щоб за ним шкодувати.

– Де там, переїдав, – відмахувався Андрій. – На Озерці одного разу, коли мені якось підсунули цілий ящик пропалою. Битий тиждень потім з нужника не викидав. Довіку буду пам'ятати, бо більше нічого й згадати...

І Андрій зовні сердито, а насправді боляче відвертався від Уляни, щоб у вічі їй не дивитися.

ло, як його і не було. Краще тихо-мирно доживати віку разом. Але тільки-но обоє вийшли на пенсію, Андрій наче сказився. Через те, що йому пенсію нарахували трохи більшу, ніж Уляні. Вбив собі у голову чоловік, ніби жінка зазіхає на його гроші, розкидає їх, як полу. Тринькає не лише на себе та своїх родичів, а і на старців та усіляких зайд. А що вдієш, якщо в Уляни таке серце. Якщо їй усіх шкода. Особливо зараз, коли жебраків вистачає. Справді Уля нікого без гостинців з хати не випустить. Неодмінно нагодує, старому й малому, чим може, допоможе, в дорогу щось покладе. Тобто виходить, що коли раніше одного лише Андрія панькала, хорошою була. Тепер же не така. Зранку й до вечора бурчав, як вариво: «Тільки курка від себе гребе та ти!»

Чим далі, тим гірше. Насупитися, як чорна хмара, надметься, як сич – і все рахує, ховає та переховує свої гроші. Врешті-решт завів Андрій і новий порядок: харчуватися порізно, але під «список» він видає Уляні гроші скуплятися у сільмазі. Щось не так, одразу в крик: «Хто тебе просив скільки ковбаси брати? Я ж її всю не з'їм, а в тебе зубів немає, щоб її їсти!»

Уля боляче все це сприймала і мовчки страждала. Але плакала так, щоб її сліз люди не бачили. Не від того, що сама не доїдала. Більше через те, що Андрій таким жадним став. Але ще дужче панькала чоловіка, задобряла його. Однак не допомогло: одного божого дня Андрій взяв і вигнав Уляну з дому. «Іди звідси і не вертайся, щоб я тебе ніколи більше не бачив, – сказав. – А то з тобою з голоду умру або залишусь ні з чим». Тепер жінка навіть не заплакала. Нічого з собою не взяла і пішла до сестри Фросі. Андрій за намовленням того ніби свого сина, який виріс в одній з його колишніх дружин і з яким він, Андрій, ніколи раніше і не родився, мерщій продав хату. І перебрався у місто до цього сина й невістки. Усім розказував, що його там чекають і ніяк не дочекаються.

Десять же через рік чи два, але точно, що восени, сестри найняли водія, щоб

він їм вугілля завів. Водій попався молодий, з місцевих, але який давненько уже як мешкав у райцентрі. Нічого не підозрюючи, він раптом і запитав стареньких сестер, а де жив тут отой дядько Андрій, який на старість вижив з розуму і вигнав свою бабцю?

– А навіщо тобі це знати? – злякано стрепенулася Уляна.

– Та був я недавно у Дніпрі і зустрічав його там. Худий та хворий, мов з хреста знятий. Почорнілий, як позаторішній буряк, зігнутий у три погібелі. Милостиню просить на Озерці-базарі. Там і живе. Ночує, де прийдеться. Невістка, жалівся, вирядила через тиждень, а син не заступився. Ще й відібрали у нього ті гроші, які виторгував за хату...

Того ж вечора Уляна зарізала курку, наварила борщу і картоплі, склала у баночки, зв'язала у вузлик і наступного ранку подалася електропоїздом до міста. А надвечір привезла Андрія додому. Фросина Микитівна ледве впізнала його. І довго повірити не могла, що на тому базарі, на якому вони колись разом блудили, Уля змогла розшукати свого милого. Так і живуть з тих пір утрощ – Фрося, Уля і Андрій.

НАСІННЯ СОНЯШНИКА ІСПАНСЬКОЇ СЕЛЕКЦІЇ

- Стійкий до агресивних рас вовчка (>G)
- Висока посухостійкість
- Гібриди виробничої системи Clearfield® та Express®

068-68-41-741
050-32-02-624

mirasol.com.ua

Пишіть:

49000, м. Дніпро,

вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:

(056) 786-02-21,

098-183-00-18,

050-968-64-84

Передплатити

«Фермер Придніпров'я» можна у будь-якому поштовому відділенні області до 25 числа кожного місяця. Передплатний індекс 60092.